

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 12/11
23.03.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету - поступку привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела од окривљеног С.Н, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. бр. 794/10 од 17.02.2011. године, подигнутом против правноснажних решења Основног суда у Крушевцу ПОИ. бр. ... од 11.05.2010. године и Вишег суда у Крушевцу Кж. бр. 57/10 од 20.05.2010. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљеног С.Н, адв. М.Б. из К, дана 23.03.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Делимично се уважава захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. бр. 794/10 од 17.02.2011. године и УТВРЂУЈЕ да је правноснажним решењима Основног суда у Крушевцу ПОИ. бр. ... од 11.05.2010. године и Вишег суда у Крушевцу Кж. бр. 57/10 од 20.05.2010. године повређена одредба члана 21. у вези са чланом 3. тачка 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“, бр. 97/2008), у корист окривљеног С.Н, док се захтев за заштиту законитости у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. Законика о кривичном поступку, ОДБИЈА као неоснован.

Образложење

Решењем Основног суда у Крушевцу ПОИ. бр. ... од 11.05.2010. године, одбијен је као неоснован захтев Основног јавног тужиоца у Крушевцу ОИК. бр. 1/09 од 19.04.2010. године, прецизиран на рочишту одржаном 28.04.2010. године, за привремено одузимање покретне имовине, и то: путничког моторног возила марке „Н.“ тип „Т...“ 2,7ТД, рег. ознаке ..., 1996. годиште, чији је власник окр. С.Н. из К; захтев за стављање забране располагања средствима на динарском штедном рачуну број ... чији салдо на дан 05.01.2010. године износи ... динара, а који се води код „В...“ А.Д. Н.С, на име окр. С.Н; и захтев да се стави забрана располагања на власничком уделу који има окр. С.Н. у правном субјекту – друштву за производњу, трговину, услуге и кооперацију „П.“ Д.О.О. К, ул. ...., са матичним бројем .... и то са ...% власничког удела капитала овог правног лица и забране права гласа у овом правном лицу.

Виши суду у Крушевцу, решењем Кж. бр. 57/10 од 20.05.2010. године одбио је као неосновану жалбу Основног јавног тужиоца у Крушевцу изјављену против наведеног првостепеног решења.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз. бр. 794/10 од 17.02.2011. године против решења Основног суда у Крушевцу ПОИ. бр. ... од 11.05.2010. године и Вишег суда у Крушевцу Кж. бр. 57/10 од 20.05.2010. године, због битне повреде одедаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и повреде кривичног закона из члана 369. став 1. тачка 3. ЗКП у вези са чланом 21. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев и утврди да је наведеним решењима Основног суда у Крушевцу и Вишег суда у Крушевцу повређен кривични закон у корист окр. С.Н.

Врховни касациони суд поступио је у смислу члана 422. став 2. и 3. ЗКП и у седници већа, одржаној у одсуству обавештених Републичког јавног тужиоца и окривљеног С.Н, а у присуству браниоца окривљеног, адв. М.Б, размотрио списе овог предмета, са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је по оцени навода изнетих у захтеву нашао да је захтев за заштиту законитости делимично основан, и то у делу који се односи на повреде одредаба Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, док је у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка, неоснован.

Основано се у захтеву за заштиту законитости указује да је првостепеним и другостепеним решењем повредом одредбе члана 21. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела (у даљем тексту: Закон) повређен закон у корист окривљеног С.Н, али се погрешно у захтеву та повреда означава као повреда кривичног закона из члана 369. тачка 3. ЗКП.

Првостепени суд је као разлог за закључак о неоснованости захтева јавног тужиоца за привремено одузимање имовине окривљеног, у првостепеном решењу на страни 7 став трећи, навео између осталог да јавни тужилац није изнео доказе који указују на постојање основане сумње да имовина окривљеног на коју се односи тај захтев „проистиче из кривичног дела које је окривљеном стављено на терет“, а на истој страни решења, у ставу четвртном, предњу оцену поткрепљује подацима о времену стицања те имовине, па тако за путничко возило „Н.“ наводи да га је окривљени набавио „још 1999. године“, а за предузеће „П.“ да га је купио 2003. године с тим да је само део цене исплаћен „у време за које је окривљеном стављено на терет извршење кривичног дела из члана 229. став 2. КЗ“.

По налажењу Врховног касационог суда, погрешан је предњи правни став првостепеног суда кад оцену о доказаности постојања околности из којих произилази основана сумња да имовина окривљеног проистиче из кривичног дела везује за конкретно кривично дело за које је у току кривични поступак против окривљеног (за кривично дело из члана 229. став 2. КЗ по оптужници ОЈТ Крушевац Кт. 992/07 од 14.10.2008. године) и за временски период који је у оптужном акту означен као време извршења тог дела и следствено томе као релевантну узима околност да је предметна имовина окривљеног у целини или већим делом стечена пре тог периода, што је све противно одредби члана 21. став 2. Закона и на што се с правом указује у захтеву за заштиту законитости.

Према наведеној законској одредби, захтев јавног тужиоца за привремено одузимање имовине садржи, између осталог, околности из којих произилази основана сумња да имовина проистиче из кривичног дела. Одредбом члана 3. тачка 2. Закона прописано је шта се сматра „имовином проистеклом из кривичног дела“, односно да је то имовина окривљеног, сведока сарадника или оставиоца која је у очигледној несразмери са његовим законитим приходима. Окривљеним се у смислу члана 3. тачка 3. Закона сматра осумњичени, лице против кога је кривични поступак покренут или осуђени за кривично дело из члана 2. Закона.

Сходно цитираним прописима, у поступку за привремено одузимање имовине, а поводом кривичног поступка против окривљеног лица због кривичног дела из члана 2. Закона, чињенице које јавни тужилац доказује јесу постојање основане сумње о очигледној несразмери између законитих прихода окривљеног и имовине која је предмет захтева, као и постојање опасности да би касније одузимање те имовине било отежано или онемогућено. Криминално порекло наведене имовине јесте законска претпоставка коју окривљени може да побија и доказује да је имовину законито стекао, па је стога без значаја да ли је стечена у време или пре извршења кривичног дела за које тече кривични поступак.

Погрешним правним ставом о утицају појединих околности конкретног кривичног дела на закључивање о постојању основане сумње да имовина окривљеног проистиче из кривичног дела, првостепени суд је учинио повреду закона - одредбе члана 21. у вези са одредбом члана 3. тачка 2. Закона, а не повреду кривичног закона из члана 369. тачка 3. ЗКП како је наведено у захтеву за заштиту законитости, јер ова повреда постоји кад је примењен закон који се није могао применити, а у конкретном случају суд је применио законску одредбу коју је могао применити, али је погрешним тумачењем исте повредио закон у корист окривљеног.

Како је другостепени суд прихватио као правилне оцене и ставове првостепеног суда и дајући с тим у вези и сопствене разлоге у другостепеном решењу позвао се на околност да је предметна имовина окривљеног стечена извесно време пре периода означеног у оптужном акту као време извршења кривичног дела које је окривљеном стављено на терет и у вези са којим је у току кривични поступак, то се основано у захтеву за заштиту законитости указује да повреда закона о којој је реч није отклоњена ни другостепеним решењем, односно да је учињена и тим решењем.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је утврдио да је првостепеним и другостепеним решењем повредом одредаба члана 21. у вези са чланом 3. тачка 2. Закона, повређен закон у корист окривљеног, не дирајући у правноснажне одлуке против којих је подигнут захтев за заштиту законитости.

Не могу се прихватити као основани наводи захтева да је у првостепеном решењу само изнета садржина захтева јавног тужиоца за одузимање имовине и доказа које је тужилац изложио и садржина одбране окривљеног и само констатовано да „тужилаштво није доказало да је имовина окривљеног и његове породице очигледно несразмерна са његовим законитим приходима“, а да нису дати разлози о одлучним чињеницама на основу којих је првостепени суд одбио као неоснован захтев јавног тужиоца за одузимање имовине, нити разлози због чега суд прихвата наводе одбране окривљеног и његовог браниоца, па да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, која није отклоњена ни другостепеним решењем.

По оцени Врховног касационог суда, наведена битна повреда одредаба кривичног поступка није учињена јер су у првостепеном решењу дати јасни и довољни разлози, прихваћени као правилни од стране другостепеног суда, а за оцену о непостојању законских услова, у смислу члана 21. Закона, за привремено одузимање имовине окривљеног С.Н, по предметном захтеву јавног тужиоца. Наиме, првостепени суд јасно каже, на страни 7, став трећи, да јавни тужилац суду није предочио доказе о околностима из којих би произилазило постојање основане сумње да имовина из захтева проистиче из кривичног дела у смислу законске претпоставке из члана 3. тачка 2. Закона да је имовина окривљеног и његове породице у очигледној несразмери са њиховим законитим приходима, као ни доказе о постојању околности које би указивале на опасност да би касније одузимање имовине било отежано или онемогућено. Првостепени и другостепени суд јесу заузели погрешан правни став у погледу појединих

околности од значаја за оцену о постојању основане сумње да имовина окривљеног проистиче из кривичног дела, али се ни у захтеву јавног тужиоца не износе чињенице и подаци о свим законитим приходима окривљеног и његове породице као околности битне за оцену о постојању или непостојању очигледне несразмере истих и имовине окривљеног, нити указује на несразмеру у изнетом смислу, па ни суд није могао дати другачију оцену ни разлоге у погледу тих околности, од изнетих у побијаним решењима.

Иако захтев за заштиту законитости није поднет у правцу повреде кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 6. ЗКП па се овај суд није упуштао у утврђивање исте, а везано за околност да је о жалби јавног тужиоца против првостепеног решења одлучивао Виши суд у Крушевцу уместо Апелационог суда у Крагујевцу који је „виши суд“, у смислу члана 35. став 3. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, надлежан у конкретном случају за одлучивање о жалби сходно одредбама члана 23. став 2. тачка 1. и члана 24. став 1. тачка 2. Закона о уређењу судова и члана 6. тачка 2. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава, Врховни касациони суд налази упутним да се овом приликом скрене пажња на овај пропуст како би се избегло понављање истог убудуће.

Из изнетих разлога, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/2008) и применом одредаба члана 425. став 2. и 424. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,

Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија,

Бата Цветковић, с.р.